

Fill de Gràcia, però afincat a Esplugues de Llobregat, l'Antoni Faus té molt clar el caràcter plural de la seva feina: **"A l'escola fomenten principalment tot allò relacionat amb el disseny i l'art. Si bé aquesta és una part molt important de l'ofici, l'arquitectura engloba molts altres aspectes igualment complexos"**.

Uns aspectes que el nostre convidat aplica a l'habitatge: **"Treballo bàsicament amb promotors privats. Tanmateix, ara estic al capdavant d'un hotel residència al Vallès, adreçat fonamentalment a la tercera edat, un projecte amb unes característiques molt particulars. Hem de prestar una atenció especial a l'accessibilitat i als serveis: menjadors, sales d'estar, pistes de ball... que permetin als usuaris gaudir de la vida. Aquest espai és molt diferent dels que dissenyo habitualment, perquè no inclou únicament el lloc on es viurà, sinó també totes les activitats que s'hi desenvoluparan"**. Es tracta d'un projecte innovador, pel que fa al seu esperit: **"Sempre hi ha hagut la idea que les residències geriàtriques eren com un magatzem per deixar-hi els avis, però hi ha molts de països que ofereixen a la tercera edat una qualitat de vida excel·lent als centres on estan allotjats"**.

Per a l'Antoni, un dels aspectes més apassionants de la seva professió és el fet **"d'haver de preveure les necessitats que tindran els habitants d'un pis al llarg dels anys. De tota manera, cal centrar-se molt en el tipus de vida d'avui dia: és clar que hi ha alguns espais que desapareixeran a curt termini, però el que no pots fer és suprimir-los ara. La raó és que, quan treballes amb promocions, no saps qui anirà a viure en aquells habitatges; no és el mateix que quan un particular t'encarrega una casa unifamiliar. El que està clar és que quan algú adquireix un habitatge d'una promoció sempre demana canvis: una sala d'estar més gran, una banyera en lloc d'una dutxa, etc. No pots marcar per on ha d'anar la gent: ets tu qui ha d'anar evolucionant paral·lelament"**.

Quines són les seves previsions per a l'habitatge del futur? **"Cal evolucionar cap a espais polivalents, que representen una economia de superfície. El rebedor és un espai inútil. Les cuines tancades també s'acabaran, tal com ha passat als Estats Units. Una manera d'anticipar-se a aquestes novetats sense obligar el client és crear espais que es puguin arribar a convertir en el que vindrà"**.

Pel que fa als pisos com els de l'Eixample barceloní, la distribució dels quals dificulta aquests canvis, **"s'hi pot intervenir, però respectant-los. La seva estructura està molt bé: tenen uns passadissos molt aprofitables, a diferència dels que ara s'estan fent, molt estrets, que només serveixen per accedir a les habitacions. Respectar una cosa antiga no significa que no l'hagis de tocar, pot voler dir senzillament destacar-la, crear punts de tensió"**.

A l'hora de projectar, **"influeixen molt les normatives urbanístiques, en molts casos obsoletes, que et deixen un marge molt estret per buscar recursos on ficar-hi cullerada. Depèn de la professionalitat de cadascú si vols emplear el temps necessari en aquella actuació de manera que et satisfaci"**.

Entre les rehabilitacions dutes a terme per aquest català destaca la del castell de Malgrat, a la població de Cervera, datat del segle XI, **"una de les feines més divertides que he fet, tot i que encara queden per restaurar tots els acabats interiors, per tal que pugui funcionar com a habitatge. Per tal de rehabilitar-lo, hem combinat la pedra amb què estava originalment construït amb materials actuals. Mitjançant aquesta contraposició, els elements antics destaquen molt més"**. Aquí, doncs, el nostre interlocutor torna a insistir en la necessitat de crear **"punts de tensió"**.

Altres actuacions del nostre protagonista s'han centrat a la Vall de Boí, més concretament al poble de Coll, **"un conjunt de cases de pedra constituïdes per l'era, la zona de l'habitatge, el paller, etc. És una feina molt diferent de la que em puguin encarregar a Barcelona: una zona diferent, un material diferent, una època diferent i un estil de vida diferent"**. Per tot això, **"l'ideal seria que l'arquitecte disposés d'una cultura suficient per ser capaç d'adaptar-se a les necessitats de cada emplaçament, una cultura que s'adquireix a còpia d'anys, a base d'experiència. El que sí que cal tenir és la capacitat de saber trobar tota la informació necessària per emprendre un nou projecte"**.

Centrant-nos en l'arquitectura barcelonina, el nostre convidat es mostra optimista, i ens diu que **"en els darrers anys hi ha hagut un intent de mirar les coses, a diferència del que es feia anteriorment. Les obres dels anys seixanta, per exemple, no tenen res a veure amb el que es fa ara. Jo destacaria especialment tota la zona del Port Vell: la prova del seu èxit és que els barcelonins s'hi passegen, perquè s'hi senten bé. En general, és molt positiu el fet que s'hagin recuperat zones tradicionals de la ciutat"**. En definitiva, **"el barri neix de la gent. Si un arquitecte dissenya un barri sencer, com ha passat a Barcelona, aquest resultarà fred durant una pila d'anys, perquè s'ha fet a l'inrevés. És el cas de la Vila Olímpica, que encara no té el caliu d'un barri, tot i que es vagi omplint de vida"**.

L'Antoni reconeix que la seva és una professió molt absorbent: **"M'estic al despatx de nou a nou i és durant la resta del dia que penso en els projectes futurs: assegut en un bar, passejant pel camp, abans d'anar a dormir... Aleshores formalitzes totes aquestes idees i les tradueixes en ratlles a l'estudi"**. A l'hora de donar forma a aquests conceptes, **"començo amb llapis i paper i acabo amb ordinador, que és simplement una altra eina de treball"**.

És en aquest estudi on el nostre interlocutor, que compta amb la col·laboració decidida d'en Sergi, de la Mireia, d'en Marcel, de la Beth i especialment de la seva dona, la Sílvia, **"que amb un simple comentari em resol problemes amb els quals jo em trenco de vegades el cap"**.

Uns maldecaps que valen la pena: **"No m'he plantejat mai dedicar-me a una altra cosa. No em considero cap artista diví"**. Amb aquesta modèstia s'acomiada l'Antoni Faus, home senzill però de gran riquesa intel·lectual.



“L’ideal seria que l’arquitecte disposés d’una cultura suficient per ser capaç d’adaptar-se a les necessitats de cada emplaçament, una cultura que s’adquireix a còpia d’anys”

Antoni Faus - Esplugues de Llobregat (Baix Llobregat)